

Deres László

Potomság

(Alkalmi vers)

Ha nem volnának verssorok,
ha kő esik, ha csont ropog,
a dolmány porban hempereg,
mikor a porra vér csepeg:
verset írni éppen annyi,
mint lassítva elzuhanni.

A lovasság már a gázlón,
gally törik, hasad a vászon,
ha eb csahol, ha ló nyerít,
megírta összes verseit,
mire a nap majd talpra áll,
két rím között a láthatár.

Azt is élesítve látod,
iszákból a vér szivárog,
világ gazdátlan zsákjai
lógnak a költő vállain,
törés, szakítás szégyene
bakancs ütötte verszene.

Ha már az Isten kérdezett,
ne vállvonással adj jelet,
a bélyeg, amit ránk sütött,
mint vér a gyolcson, átütött,
mit eldadogni nincs idő,
potom kis dalba írja ő.

Megtorpanás

(Elégia)

Ti meg sem született napok,
fekete fáklyás éjszakák,
az évek mellett ballagok,
megkarcol egy faág.

Kerítéslécek ritmusa
lámpás sarokig így kísér,
a hídnál nincs is nagy folyam,
csak egy kis általér.

Futhattam volna, réseket
keresve utcahosszat,
nálam kisebb merészeken
nyerjek és kifogjak.

Aranymetszés az utcavég,
szélen, a hála partjain
túl féltégla, üvegcserép
diribdarabjai.

E kerített létezőn is
görcsök, javítás, sebhelyek,
amit idő meg nem őriz,
abból még elvegyek?

Maszatos hold, világ, kilóg
zsebéből egy lepeldarab,
összegyűródött távlatok
kényükre játszanak.

Világ utolsó léceit
most lopja részeg társaság,
s már térdre kényszerítheti
egy karcoló faág.

Potom pénzen megvehetnéd,
ha volna még harminc ezüst,
út ha volna, ó, ha lennék
felparázsló fáklyatűz.

